

Miten toimisto on syntynyt?

Varsinainen Etsivätoimisto Nekala, eli toimintamme tuotteistaminen asiakaspiirin laajentamiseksi on tapahtunut aivan äskettäin, minkä seurauksena olemme pyrkineet myös julkisuuteen perinteisten piirien ulkopuolella. Varsinaisesti etsivätoimistosta erillään on tietenkin se toiminta, jota olemme harjoittaneet jo vuosikaudet ja mistä kokemuksemme tulee. Käytännössä monet tutkijamme ovat tehneet aivan samoja hommia samoissa porukoissa jo pitkän aikaa, ehkä vain vähän huonommin järjestäytyneenä. Kaikesta markkinavetoisesta puheesta huolimatta haluaisin korostaa, että yhtään tapausta emme ole jättäneet käsittelemättä asiakkaan puutteellisen maksukyvyyn vuoksi. Muutenkin kun olemme samoja vakiotapauksia hoidelleet usean vuoden ajan samojen tuttujen tamperelaisten avustuksella, niin emme kovin herkästi viitsi ruveta heiltä maksua ottamaan.

Toki saman nimen ja tunnuksen alle kokoontumisella on myös etunsa työn sujuvuuden ja turvallisuuden kannalta. Nykyisellä systeemillämme tutkijat jalkautuvat kentälle aina pareittain, vaikka kyseessä olisi aivan arkiseltakin vaikuttava tapaus. Koska kohtaamiemme ilmiöiden yksi suurin haaste on niiden arvaamattomuus, lisää turvallisuudentunnetta huomattavasti se, että toisen "manatessa" meillä on tiimin toinen jäsen aina "varmistamassa". Lisäksi monet työntekijämme ovat aikaisemmin soolourallaan olleet todella, todella syvällä joissakin yksittäisissä tapauksissa, minkä avulla toivomme voivamme paremmin keskittää alamme asiantuntijuutta sinne, missä sitä kaivataan. Lisäksi tiimimme on kovin pieni ja monet ihan Itä-Tampereellakin tapahtuvat ilmiöt eivät koskaan kantaudu meille asti, ellei yleisö niistä ilmoita.

Mitä paranormaaleja ilmiöitä Tampereella on?

Alunperin jokaisen tutkijan piti kirjoittaa vähän omista tapauksistaan, mutta koska pyhäinpäivä yhdistettynä lumentuloon työllisti henkilökuntaamme ylenmääräisesti, pystyn ikävä kyllä kirjoittamaan vain omasta puolestani.

Yksi tapaus mitä menneinä vuosina tuli paljon seurailtua olivat Etelä-Tampereen asutuksen ja metsäalueiden rajamailla tapahtuneet kohtaamiset. Esimerkiksi Hervanta on todella tiukkaan rakennettu ja laitettiin myös aikanaan kasaan todella nopeasti, joten siellä vallitseva ihmisvilinä antaa aika selkeät merkit ympäröivän metsän asukeille siitä, mistä kohtaa raja menee. Näiden rajojen ylitykset eivät useinkaan ole pahantahtoisia eikä niiltä juuri koskaan oteta mitään mukaan, vaan melkein aina on kyseessä ihmisten infrastruktuurin antamat ristiriitaiset signaalit, jolloin metsässä oleville ei yksinkertaisesti enää ole selvää mistä on sopivaa kulkea ja mistä ei. Jos rajat tiedettäisiin varmasti, niitä kunnioitettaisiin aina. Tai näin minä ainakin perusluonteeltani luottavaisena ihmisenä uskoisin. Otetaan nyt esimerkiksi vaikka Hallilan alue, joka

rakennettiin tuossa 90-luvulla. Alue kaavoitettiin aikanaan sellaiseksi, että sen asukasluku ei koskaan riitä oikeuttamaan omaa pankkiautomaattia. Tämän kriittisen rajan alittamisen lisäksi laman iskiessä omakotitalojen väliin jäi pitkäksi aikaa rakentamatonta metsikköä. Yhdistetään vielä ihan luonnontilassa olevat hiihtoladut ja metsäpolut siihen, että kohtaamistilanteen sattuessa normaali lähiöasukashan vauhoontuu täysin ja soppa on valmis. Mitään varsinaista ratkaisua tähän tilanteeseen ei saatu, mutta ajan kanssa ja pienellä Etsivätoimisto Nekalan myötävaikutuksella kohtaamisten määrä on saatu hyväksyttävälle tasolle.

Erityisesti neuvoisin varomaan noita leikkipuiston jousijalkaisia eläimiä, joissa kiikutaan. Kun illan hämärässä sellaisen leikkiliniene selästä hypätään ja parhaimmillaan vielä punaiseksi maalattu eläin jää keinua väpättämään, niin sehän on kuin uistinta näyttäisi sinne metsään päin. Tällaisilla paikoilla suosittelisin melkein tällaista aika perinteistä ja halpaa kikkaa: niiltä aukeilta, mistä halutaan vetää pois vierailijoita, vedetään suoraa, pois päin meneviä hajuviivoja. Otetaan vaikka ihan kaupan pakasteesta ruuanlaittoon tarkoitettua verta ja kastetaan pesusienien pala kevyesti siihen vereen. Narun päähän laitettua sientä sitten vedetään maastoa pitkin esim. siirtolohkareiden yli pois päin halutulta alueelta muutamana viivana, jonka jälkeen sen pitäisi olla aika hyvä. Ei kannata murehtia että hajujälki olisi liian heikko, se haistetaan varmasti.

Muiden tutkijoidemme tapauksia en tosiaan voi paljastaa heitä konsultoimatta, mutta ihan vinkkinä: Miksi Tampereella on PYHÄ järvi ja PAHA lampi ja miten mahtaisikaan käydä, jos paha vesimassa kasvaisi pyhän kustannuksella? Lisäksi, miksi Nekalan Atomikylän nimi on mikä on, vaikka kaikkihan aine koostuu atomeista?

Oletteko vakavissanne - esimerkiksi Aamulehti kirjoittaa, ettei toimistoanne ole verottajan rekisterissä ollenkaan?

Tuloja meillä ei käytännössä ole, vaan kysymys on kaikkien tutkijoidemme kohdalla kutsumustyöstä. Jokainen meistä joutuu hankkimaan elantonsa joko päivätöitä tekemällä tai sitten joillakin muilla keinoilla.

Taustalla on tämän lisäksi kuitenkin myös periaatteellinen päätös siitä, että emme maksa yrityksenä veroja sellaisista julkisista palveluista, jotka meiltä evätään. Emme ole toistaiseksi saaneet minkäänlaista kädenojennusta Tampereen kunnalta, emmekö vakavissakaan tapauksissa ole kyenneet hankkimaan minkäänlaista virkamiesapua. Muissa päivittäisissä asioissa vastuualueet on kaupungilla jaettu ihan yksiselitteisesti, kyllähän joku on korvausvelvollinen jos esimerkiksi kiinteistön pihaa ei ole hiekoitettu kunnolla ja joku liukastuu. Sen sijaan esimerkiksi kummittelutapauksissa joudumme neuvottelemaan sisäänkäynnin jokaiseen rakennukseen erikseen. Julkisilla paikoilla selviämme melko hyvin kokemuksen tuoman hienovaraisuuden avulla, mutta joskus tilanne on suoraan sanoen paskamainen, kun täytyy tyytyä

vain korjaamaan entiteetin lähikiinteistöihin aiheuttamia oireita, kun meillä ei yksinkertaisesti ole pääsyä ongelman lähteelle. Erityisesti yksityisasuntoihin on joskus todella vaikea päästä, ja juuri tällä saralla toivoisimme enemmän yhteistyötä virkavallalta.

Tätä kritiikkiä ei tietenkään ole suunnattu niille lukuisille ihmisille ja muille tamperelaisille, jotka ovat auttaneet meitä tapauksissamme vuosien varrella. Ilman heitä ei työmme Tampereella olisi mahdollista. Meillä on siis monia voimallisia liittolaisia, vaikka tässä yhteydessä emme ikävä kyllä voikaan puhua nimillä.

Mitä tulee itse kysymykseen, niin kyllä, olemme vakavissamme. Toimistollamme ei juurikaan pidety siitä alentuvasta tavasta, jolla Aamulehti uutisoi toimistostamme olematta meihin lainkaan yhteydessä. Esimerkiksi Etsivätoimisto Nekalan nimi kirjoitettiin ainakin kerran väärin. Muutenkin tässä työssä ehkä kaikkein raskainta huonon palkan, mielenterveyden ongelmien ja välillä sattuvien vaaratilanteiden lisäksi on alamme jatkuvasti vaivaava arvostuksen puute, jopa suorastaan halveksunta. Puhun nyt muiden toimistomme tutkijoiden puolesta kun sanon, että muutamat henkilöstöstämme on ovat käytännössä pelastaneet Tampereen joskus 90-luvulla. Kaiken tämän kantamisen sisällään on todella raskasta, jos samaan aikaan kaikki yhteydenotot median puolelta ovat epäuskoista naureskelua. Useimmat työntekijämme joutuvat myös salaamaan keikkojensa sisältöä läheisiltään.

Oma lukunsa ovat toki kaikki mielenterveysongelmaiset, huuhaa-uskoiset ja toiveajattelijat, joiden tekemiä olemattomia tapauksia joudumme viikottain käymään lävitse. Me Etsivätoimisto Nekalassa emme uhraa energiaa tai ajatuksia sellaisille asioille, joita ei selvästikään terveellä järjellä ajatellen ole olemassa, kuten homeopatian toimintaperiaatteet.

Miksi ette hyväksy länsitamperelaisia asiakkaiksi?

Tämän kysymyksen laatija ei taida olla Tampereella syntynyt?

Länsitamperelaiset poislukien, haluamme kuitenkin korostaa, että emme ole halua profiloitua minkäänlaisiksi paranormaalien tuholajien tai teurastajiksi. Etsivätoimistomme roolissa korostuvat usein ongelmanäköt, mutta todellisuus on se, että meidän ihmisten on myös opittava sietämään täällä Tampereella vallitsevaa moninaisuutta. Loppujen lopuksi ainakin yhdekän kymmenestä kohtaamastamme entiteetistä on aivan luonnollinen osa ympäristöään ja kuuluu juuri tähän maailmaan. Etsivätoimistomme pyrkii ensisijaisesti aina sopuisiin ratkaisuihin ja yritämme kovasti olla asettamatta meitä ihmisiä epäreilusti etusijalle. Vertauskuvana jos esimerkiksi keittiöön änkeää mustamuurahaisia, on toki mielekästä laittaa sokerit piiloon ja tukkia listojen alukset, mutta tämän jälkeen napalmin kanssa metsissä riehuminen on jo maailmanjärjestyksestä vastaan pullikoimista, mitä emme hyväksy.